

S P O L E Č E N S T V Í

SAFÍROVÉHO SRDCE

Volba

Jitka Saniová

COSMOPOLIS

**SPOLEČENSTVÍ
SAFÍROVÉHO SRDCE**

Volba

JITKA SANIOVÁ

Rytíři stojící po boku zakladatele Společenství safírového srdce:

Rytíř Perun – vládce z Nebeských výšin

Rytíř Veles – vládce z Nebeských výšin

Rytířka Morena – vládkyně z Nebeských výšin

Rytířka Vesna – vládkyně z Nebeských výšin

Rytířka Arella z andělských triád

Rytíř Zacharel z andělských triád

Rytíř Ringeril ze spojeného království Denních a nočních elfů

Rytíř Amras ze spojeného království Denních a nočních elfů

Rytířka Nerida – vyslankyně z vílího národa

Rytířka Danika – vyslankyně z říše jednorožců a pegasů

Rytířka Tiana – vyslankyně z dračího rodu Stříbrnošupinatých

Rytíř mistr Sírius – vznešený zástupce astrologů, mágů a numerologů

Společenství safírového srdce vzniklo v roce 935 v centru západní Eurasie, dnes zjednodušeně nazývaném Evropa, kolébka západní civilizace.

Vytvořil jej ten, kterého zákeřní vrazi předčasně sprovodili z tohoto světa. Neodešel však na věčnost. Slíbil, že bude svůj domov chránit a objeví se ve chvílích nejtěžších.

Ač ho od té doby spatřily miliony lidí, nikdo si prozatím neuvědomil, že svou přísahu dodržel a chrání srdce Evropy, kdykoliv se ukáže nějaké nebezpečí.

Tehdy svolá královskou radu Společenství safírového srdce. Její členové prověří situaci a sdělí králi získané poznatky. V případě, že je potřeba zasáhnout, se v první fázi vybírají kandidáti k členství a spolupráci. Nezáleží na věku, vzhledu, úrovni vzdělání, povolání, co si o daném člověku myslí druzí... záleží pouze na jednom: jeho srdci.

Proto to můžete být i vy,
kdo bude povolán Společenstvím
safírového srdce do služby.

Prolog: Setkání královské rady

Na místě připomínajícím mléčnou mlhovinu, kde prostor i čas mají zcela jinou podobu, stálo okolo mramorového stolu dvanáct postav v bílých pláštích. Kápě měly složené na ramenech, takže bylo vidět, že jejich hlavy kráší šlechtické čelenky odlišné tvarem i materiálem, všechny však s modrým safírem uprostřed.

Třinácté osobě v bílém plášti se zlatými ornamenty, která právě přicházela, zdobila hlavu koruna s třinácti modrými drahokamy. „Shledal jsem vaše závěrečné ustanovení správným,“ přikývl král a s povzdechem dodal, „je potřeba zasáhnout.“

Všech dvanáct postav se lehce uklonilo. Muž po králově pravici řekl: „Již jsme našli i vhodné kandidáty na připravovaný zásah.“

„Kolik myslíte, že jich bude potřeba?“

Tentokrát odpověděla žena stojící naproti králi: „Shodli jsme se, že postačí číslo planoucích hvězd mágů.“

„Již jste vybrali toho hlavního?“

Žena přikývla. „Ano. Ve skutečnosti jsou dva. Zbývá poslední drobný test, který jsem si vyžádala, abychom jim nadobro přiřkli vůdčí úlohu.“

„Výborně.“ Král každému z nich věnoval krátký pohled a poté k nim hrdě pronesl: „Vážím si vaší ostražitosti, loajality a ochoty pomoci tomuto světu. Opět na vás čeká složitý úkol. Žehnám vám i těm, které povedete.“ Položil si ruku na hrud', ostatní učinili totéž a společně vyřkli: „Nechť Společenství safírového srdce zvítězí.“

Ze zápisů Společenství safírového srdce

Rytířka Arella z andělských triád: každý, kdo je poctěn získat safírové srdce, musí disponovat soucitem. Základní stupeň předpokládá, že bytost soucítí s druhý téhož druhu, v našem případě člověk s ostatními lidmi. Já, posel andělských triád, budu vždy žádat, aby členové, kteří obdrží safírové srdce, byli na vyšší úrovni. Ta se vyznačuje soucitem a myšlenkami světla vůči všem, kteří byli stvořeni. Toť mé pravidlo.

„Jdeš s námi, Kamile?“

„Kam?“

Hlouček kluků se zdrceně podíval na Kamila. Několika třídám skončilo vyučování, a tak mnozí brali nohy na ramena, aby byli co nejdříve pryč od gymplu. I přes hluk Kamil slyšel poznámky spolužáků stojících opodál: „Je snad dement? Už zase ty jeho stavy... znáš ho... někdy to s ním jde, ale někdy je pako... Kluci, jdeme...“

Skupinka se vzdalovala od Kamila, který zamračeně pátral v paměti, co se během dne ve škole stalo a on na to očividně zapomněl.

„Taky jsi nešel?“

Kamil se obrátil k přicházejícímu kamarádovi. „A kam?“

„Já jsem věděl, že je posloucháš na půl ucha, když se tě dopoledne ptali,“ zakřenil se Martin a z batohu si vyndal sluchátka. „Filipův táta zítra otevírá pizzerii s bowlingem, a tak pozval jeho kamarády na předpremiéru.“

„A jo! Doprčic, takže žádná pizza zadarmo. Ten bowling mi je ukradený, ale ta pizza mě štve. Tebe Filip nepozval?“

„Pozval, ale já fakt dneska...“

Kamil znal Martina natolik dobře, že mu to hned došlo: „Chceš dodělat nějaký obrázek?“

„Musím... tedy možná, že nemusím, ale... jo, vlastně musím. Tak čau, zítra.“

Martin odcházel s hlavou v oblacích. Jeho poslední odpověď vyzněla podivně. Kamil se za ním díval. V duchu se peskoval, proč se diví Martinovi, když on sám nechápe, co se to s ním děje. Na nic se nemohl soustředit. V noci se budil s bušícím srdcem. Ráno už po několika minutách zaspal. A dnes? Jindy by šel s kluky na pizzu. Něco ho však táhlo pryč... Proč? Kam?

A tak šel a šel. Míjel tramvaje, podchody do metra, lidi i obchody. V malém pekařství si koupil dva rohlíky. Do jednoho se zakousl a snažil se zamyslet nad tím, co prožívá. Vtom se zastavil. S posledním kouskem rohlíku v puse si prohlížel místo, kam ho zavedla toulavá nálada.

Stál poblíž polorozbořené budovy. Kdysi to patrně byla malá továrna. Opuštěný areál se proměnil na pusté místo, kde žili bezdomovci. Ti na něho právě zírali. Bylo jich dvanáct. Otrhané šaty, špinavé tváře a ruce, mastné vlasy. Normální bezdomovci, a přesto v jejich přítomnosti cítil něco záhadného.

„To tady budeš stát s tím rohlíkem v puse donekonečna?“ houkl na něho mohutný muž ve vlněném svetru s dírami jako v ementalu. V rukách něco svíral. Hýbalo se to a mělo to peříčka. Asi zraněný pták.

Kamil vyndal z pusy špičku rohlíku a zašeptal: „Promiňte.“ V ten okamžik si uvědomil, že vlastně o bezdomovcích zatím nijak zvlášť nepřemýšlel. Míjel je, slyšel o nich hanlivě mluvit své spolužáky, sem tam o nich četl zprávy na internetu. Tím to skončilo. Nehaněl je, neposmíval se jim. Nic nad rámec „normálnosti“.

Žena, kdysi asi krásná, hladila psa a bedlivě ho pozorovala. Zpod starého květovaného šátku jí koukaly dlouhé vlasy připomínající slámu. Její šedý kabát patrně pamatoval sametovou revoluci, roztrhané hnědé punčochy a černé boty příchod milénia. Najednou mu bylo strašně.

Uvnitř něho se zvedla vlna odporu. Jak tohle může společnost dopustit? Když zjistil, že pohled ženy míří k jeho téměř snědenému rohlíku, vyndal z kapsy u mikiny ten druhý a nabídl jej ženě.

Ta zavrtěla hlavou a s naprosto klidným hlasem, v němž nebylo ani stopy po zlobě či zahořklosti, řekla: „Já jsem si dneska už oběd našla, ale na něho nic nezbylo.“ Žena ukázala na psa s ucouranými chumáči špinavých chlupů a s povzdechem ho pohladila. Zvíře se unaveně podívalo na ni, poté na Kamila a olízlo se.

„Tak já mu ten rohlík dám.“

Žena přikývla. Kamil k nim přistoupil a opatrně podal velkému psu rohlík. Měl psy rád, vždyť jim se po domě proháněli hned tři, takže s nimi prakticky vyrůstal. Pes si vzal způsobně rohlík, dal si jej mezi packy a začal jej okusovat.

Bezdomovec opřený o zeď, u jehož nohou leželo „něco“ černého, se upřeně zadíval na Kamila. Ten raději sklopil oči. Přičemž si všiml šťastného psa, který přezvykoval pečivo, a ženy pozorující ho téměř se slzami v očích. V srdci pocítil explozi smutku, kterou nechápal. Věděl o chudobě, a přesto mu právě došlo, že dneska jeho spolužáci vyhazovali oběd, protože ty řízky podle nich nebyly správně měkké. A tady ten pes a jeho panička září vděkem kvůli rohlíku.

Kamilovi se zamžilo před očima. Tělem mu projela malátnost. Dřepl si a snažil se nepanikařit. Po vlně smutku na něho přišla zlost. Bože, napomínal se v duchu, chodím na gympl do prváku, tohle nejsou moje starosti. Já přece nemůžu změnit svět. Přesto se srdce zmítalo ve zmatku. Nenáviděl svou bezmocnost i svět, v němž je tolik problémů. Přál si změnit společnost a zároveň ji lhostejně nechat v tom, co si nadrobila.

„Ah!“ ostré bodnutí v hlavě způsobilo, že zavřel oči a mnul si spánek. Z ničeho nic se ocitl v bílém prostoru bez zdí, poblíž něho stál pouze stůl. Nad ním se vytvořil holografický obraz zářícího modrého srdce.

Kamila k němu něco přitahovalo, vtom ho ale něco táhlo pryč... Když otevřel oči, zjistil, že stále sedí v podřepu. Bezdomovci však stáli na nohou a všichni ho upřeně pozorovali.

Sevřel ho strach, že mu ublíží, a tak vstal a co nejsmířlivěji začal plácát: „Dám vám, co mám. Přísahám, že bych nikdy houml... tedy člověku bez domova neublížil. Je mi líto, co vás potkalo.“

Dívali se na něho jako na blázna. Kamil ztichl, v jeho nitru sílila jistota, že před sebou nemá opravdové bezdomovce. Je to snad nějaký krutý žert? Jde o partu, která se maskuje a bude ho chtít zabít?

Všichni k němu o krok postoupili. Kamil couvnul a začal prosit: „Neublížujte mi...“ Další krok k němu. Srdce mu bušilo. Opět zaprosil. Další krok. Nyní se zvedl i pes a přidal se ke své paničce.

Postavili se do půlkruhu a upřeně ho tři, možná čtyři nekonečně dlouhé sekundy pozorovali. Poté se žena usmála a rukou se přiblížila ke kapse jeho mikiny. Dotkla se oděvu a začala se vzdalovat. Ostatní ji následovali.

Kamil přemýšlel o tom, co vlastně prožil. Mysl ho ale odváděla stále k tomu stejnému: podívej se na ně. Otočil se a zadíval se za odcházející skupinkou. V jejich chůzi bylo něco honosného, majestátního. Nedávalo mu to smysl. S kým se to právě setkal? Cítil se bláznivě, nemohl se však ubránit myšlence: já k nim patřím.

V ten okamžik se jejich potřhané šaty proměnily v dlouhé bílé pláště. Kamil vykřikl.

Všech dvanáct se zastavilo a obrátilo se směrem k němu. Pozoroval každého z nich s údivem, přesto ho nejvíce překvapila proměna ženy se psem. Světlé vlasy dlouhé až k pasu jí ozářily sluneční paprsky, čímž jakoby kolem něžné tváře vytvořily svatozář. V bílé róbě se stříbrnou čelenkou do špičky se safírem uprostřed připomínala anděla. Její pes, ještě před chvílí tak zanedbaný, se proměnil ve vlka s šedou třpytící se srstí a jantarovýma očima. Vlk popošel a hrdě se postavil před Kamila.

Žena udělala totéž: „Jmenuji se Arella, můj vlčí anděl ti právě řekl: Síla je tvým přítelem, buď i ty jejím a nikdy ji nezneužívej.“

Muž, u jehož nohou předtím leželo „něco“ černého, přistoupil ke Kamilovi a představil se: „Jsem rytíř Ringeril.“ Po jeho boku stál jaguár, který se upřeně díval svýma smaragdovými očima na Kamila a vrátil. Nebylo pochyb, že rytíř Ringeril je elf. Protáhlá tvář s dlouhými špičatými ušima působila chlapecky, zároveň však moudře a nekompromisně. Vlasy barvy medu byly sčesány za uši a kráslika je čelenka z hladkého zlata se safírem uprostřed čela. „Můj jaguáří strážce říká, že brzy zjistíš o sobě a tomto světě pravdu, která ti vyrazí dech. My, bytosti přírody, ti pomůžeme porozumět jí.“

Skupinka dvanácti opět vytvořila půlkruh. Nejvyšší muž s bílými vlasy i vousy, jehož svalnatá postava působila však vitálně a mladě, se zadíval na Kamila. Jeho oči připomínaly nebe před bouřkou. Kamila by nepřekvapilo, kdyby se v nich zablýsklo. Byl to bezdomovec, v jehož rukou ležel zraněný ptáček. Z něho se vyklubala poštolka, která seděla na pánově předloktí a zvědavě natáčela hlavičku na Kamila. „Pozdravuj tátu,“ řekl muž, aniž by se představil. Krátce pohladil poštolku, rozhlédl se po skupince a přikývl. Všichni se obrátili a odcházeli od naprosto oněmělého Kamila.

Ušli pár kroků, když se Arella obrátila a zvesela se na Kamila podívala: „Mimochodem, nic jsem ti z mikiny nevzala. Naopak jsem ti tam něco dala.“

A všech dvanáct za pochodu náhle zmizelo.

Ze zápisů Společenství safírového srdce

Rytířka Morena – vládkyně z Nebeských výšin: vše, co bylo stvořeno Láskou nejvyšší, má svůj význam, účel a krásu. Očernováním bytostí, živočichů či například některých ročních období a druhů počasí dochází k oslabování šlechetnosti v duši toho, kdož tak činí. Já, vládkyně období Zářivé čistoty, budu pozemské členy Společenství safírového srdce učit toto: lásku dáváme těm, které si vybere naše srdce. Respekt a úctu si však zaslouží všichni, kdož dodržují první a nejzákladnější pravidlo Vesmíru: neublížovat. Já, vládkyně období Hvězdy míru, s poctou a radostí v srdci předám safírové srdce tomu, kdož naplňuje mé učení.

Martin odhodil batoh a zapnul počítač. Došel si pro chleba s máslem a ředkvičkami a pak už si spokojeně hrcnul do otočné židle u počítače. Ve Photoshopu si otevřel obrázek, na kterém začal před dvěma dny pracovat. Dnes jej dodělá. Nemohl se od této ilustrace odtrhnout. Vypracoval ji do sebemenších detailů, přičemž se mu dostávala stále více... pod kůži? Ne, tak to necítil. Vrývala se mu přímo do srdce.

Popojel s křeslem kousek od počítače, vzal si talířek a kousl do chleba. Pokojem se roznesly zvuky chroupání. Tentokrát však chuť svého oblíbeného jídla nevnímal. Zíral na obrázek a ovládl ho pocit naprosté spokojenosti. Kochal se sněhem pokrytou krajinou, s níž kontrastoval strom obalený tyrkysovými kvítky. U něj stála žena, kterou za chvíli hodlá dokončit. Po její levici ležel jaguár, sněžný leopard a bílý vlk, na jejichž hlavách se třeptil sníh. Po pravici jí nakreslil bělostného koně s hřívou ozdobenou tyrkysovými kvítky.

Martin si nacpal do pusy poslední sousto chleba, přisunul se k počítači a zahuhlal: „Tak jdem na tebe, krásko.“

Nikdy předtím se mu nestalo, aby téměř s třesoucí se rukou chňapl po tužce a na okamžik zaváhal, než ji položil na grafický tablet, který používal k ilustracím.

Žena už měla kompletní rysy, na řadě byla práce s barvami. Dlouhé vlnité vlasy vybarvil bílou a ozdobil je stříbrnými sněhovými vločkami a tyrkysovými kvítky. Její oči odrážely krásu zimního nebe, a tak klepl na ikonku s odstínem světle modré. Tu aplikoval i na rty a nehty. Na šaty, jež barvou splývaly se sněhem, začal malovat ledové vločky, když vtom uslyšel smích připomínající cinkot zvonečků: „Jsem šťastná, když mě lidi malují takovou, jaká jsem. Ne jako tu příšernou smrtku, kterou na konci zimy hází do potoka.“

Martin stočil zrak do prostoru vedle stolu s počítačem. Grafická tužka spadla na tablet. Nebylo pochyb. Ta, kterou právě domalovával, stála v jeho pokoji. Srdce mu zběsile bilo. Mysl chtěla přemýšlet o všem možném, jen se jí nechtělo pitvat, zda se právě zbláznil, či ne. A tak se prostě zeptal na tu nejpřirozenější věc: „Tebe, tedy jako smrtku, hází do potoka?“

„Jmenuji se Morena. Nikdy jsi neslyšel o tom, jak se na jaře zbavují zimy? Vytvoří smrtku, kterou s halasným veselím utopí v potoce.“

Martin se podíval na svou ilustraci: „Proč by to někdo dělal?“ Ukázal na monitor: „Zima je krásné období.“

„Zářivé čistoty a míru, vid?“

„Jo, přesně tak,“ souhlasil. Když se usmála, Martin si pomyslel, jak je snadné zamilovat se. A strašně moc si přál utěšit ji: „Když o tom zvyku nevím, tak už bude na ústupu. Nic si z toho nedělej, staré zvyklosti jsou blbosti.“

„Ti, kteří ten rituál provádějí, se oslabují.“

„Co tím myslíš?“

Morena se k němu naklonila. Štíhlé prsty mu prohrábly kaštanové vlasy. Z jejích očí číselo ledová krása, která pronikala do jeho těla. Cí-

til chlad, a přesto horkost: „Jakmile někdo očerní nějakou bytost a učiní z ní zlo, ztrácí její přízeň. Zima byla stvořena, aby si přírodní síly odpočinuly. Pod mou vládou nastává období míru a čistoty. Pokud ze mě někdo udělá ohavnou smrtku, které se musí zbavit jako nějakého zla, nemůže čekat pomoc od žádné z bytostí zimy.“ Dýchla na něho, v jejím dechu však nebylo ani stopy po chladu. Zaplavila ho síla ledovců, něha sněhových vloček a krása bílé krajiny.

„Líbíš se mi,“ vyjekl, a vzápětí toho litoval.

Pousmála se, napřímila se a pozorovala obrázek na monitoru. Z očí jí zmizel klid, začaly v nich tančit vločky radosti. „Já vím, proto jsem tu a chci ti dát tohle.“

Morena ho uchopila za ruku, něco mu vložila do dlaně a tu pak zavřela. „Nevidíme se naposledy,“ opět se zasmála a Martin si vzpomněl na rolničky. „Nejdříve ale musíš leccos pochopit a dozvědět se. S tím ti pomůže Kamil.“

Dotkla se obrázku na monitoru. „Opravdu se ti povedl. Ráda ti kdykoliv pomůžu.“ Martin mrkl na ilustraci, pak zpět na... už tam nebyla. Byl vyjevený, plný pochyb a otázek, rozrušený, naštvaný, že zmizela, na druhé straně šťastný, že se jí líbil jeho výtvar. „Proč mi dala tohle?“ zašeptal zmateně, když rozevřel dlaň.

Z myšlenek Martina

Před třemi roky se naši přestěhovali z Hostivaře do Motola. Nejdříve jsem z toho nebyl nadšený. Krátce nato jsem se ale seznámil s Kamilem. O od té doby jsem poznal rozdíl mezi „znát partu kluků“ a „mít dobrého kámoše“. Včera, když máma udělala k večeři moje oblíbené cannelloni s mletým masem a rozteklým sýrem, mě napadlo, že patřit k partě kluků je

jako chodit do fast-foodu na hambáče. Mít opravdového kámoše je skvělé jako máminy cannelloni. Každý kluk potřebuje asi obojí. I když já osobně si umím představit život bez hamburgerů, nedovedu ale ani pomyslet na to, že bych přišel o přátelství s Kamilem.

Martin našel Kamila přesně tam, kde čekal. Seděl na schodišti v prostorné chodbě domu, který patřil jeho otci a prarodičům. Tady pobýval nejraději, když si potřeboval něco promyslet. U nohou mu leželi jejich tři psi. Kamil, oblečený do sepraných džínů a bílého trička s dlouhým rukávem, brnkal na kytaru, když Martin vešel. „To jsi tady rychle. Nepřekonal jsi nějaký rekord v běhu?“

Martin zavřel dveře a kráčel ke Kamilovi. Pokud si chtěl k němu přisednout, aniž by ho neprobodávaly lítostivé pohledy tří andělů, musel pohlédit zlatého retrívra Teddyho, německého ovčáka Luckyho a border kolii Lunu. Tři chlupaté koule, které nezačaly své životy nejlépe, pak si je ale vzali Kamilovi prarodiče a... od té doby běda, kdyby je někdo z příchozích nepohládl. Jestliže si chtěl Kamil s Martinem sníst v klidu celé jídlo, museli se zavřít do Kamilova pokoje. Ano, od té doby to byli uctívání členové rodiny Studených.

„Teď by tě měla vidět babi, ta by tě snad objala.“

Martin šaškovsky přikývl, ale ihned opět zvažněl. Přisedl si a záhadně mlčel.

„Co měla znamenat ta esemeska?“ Kamil vytáhl mobil a jako nějaký herec zarecitoval: „Musíme se sejt, je to vážné. Jsi doma?“ Vrátil mobil do kapsy, přičemž přešel očima Martina od hlavy až k patě. „Nevypadáš na to, že bys umíral.“

Jenomže Martin se ani neusmál.

„Tak co je?“

„Myslíš, že se někdo může ze dne na den zbláznit? I když já jsem se vlastně nemohl zbláznit, protože... hej, teď by ses měl vidět, Kamile. Tváříš se pěkně přiblblé.“

Kamil zabrnkal pár akordů. Téměř rezignovaně oznámil: „Hele, taky se mi dneska stalo něco tak... divného...“ Nebylo mu do řeči. Zato Martin ožil, povytáhl obočí a dychtivě vyjekl: „Ven s tím.“

A tak se Kamil rozpovídal.

Martin ho poslouchal a ani jednou ho nepřerušil. „Muselo to být ale skutečné, podívej se...“ Kamil zašmátral v kapse džínsů a vytáhl přívěsek ve tvaru modrého srdce. Martin zalapal po dechu. Sáhl do bundy a vzápětí Kamilovi ukazoval tentýž šperk.

„Ksakra, jak jsi k němu přišel?“

Martin vyprávěl svůj příběh, který zakončil až teatrálním přiznáním: „Nejdřív jsem si myslel, že se mi to zdálo. Taky mě napadlo, že mně někdo dal nějakou drogu do jídla nebo do džusu. Pak mi ale došlo, že mám to srdíčko. To nemohla být halucinace.“

„Jo, přesně tohle jsem taky dělal. Vymýšlel jsem různá možná i nemožná vysvětlení, až jsem si vzpomněl na Occamovu břitvu.“

„To nejjednodušší vysvětlení je to správné.“

„Přesně tak.“

„A to v našem případě znamená...?“

„... že se to stalo.“

„Morena mi říkala, že se od tebe dozvím víc.“

„Tak to se trochu sekla. Jsem z toho vyjevený stejně jako ty.“

„Kamile, já tomu nemůžu uvěřit, i když držím v ruce to srdce,“ Martin se ještě jednou podíval na dárek od Moreny. Kdykoliv si na ni vzpomněl, ucítil po celém těle příjemný pocit. To ale momentálně nechtěl rozebírat. Strčil srdíčko zpátky do kapsy a civěl na Kamila.

Ten se zadíval na kytaru a zabrnkal pár akordů, čímž si vysloužil vyčítavý pohled zlatého retrívra, který mezitím usnul.

„Teddoušku, oni tě nenechají spát, vid’?“ ozvalo se ode dveří. Domů se vrátila paní Studená, Kamilova babička, a nesla dvě tašky s náku-

pem. Okamžitě u sebe měla všechny tři chlupáče, na které se usmívala a z tašky pro ně lovila dobroty.

„Dobrý den.“

„Ahoj, babi. Víš, kde je táta? Dneska přece nemá službu, vid?“

„Ahoj, kluci. Ne, nemá, jel si ale koupit na Václavák nějaké knihy. Když jsem mu volala, říkal mi, že už jede domů. Za půl hodinky tu bude. Proč se ptáš?“

„Chtěl jsem se ho na něco zeptat. Spíš chtěli... my oba.“

Naštěstí byla paní Studená natolik zaměstnaná svými mazlíčky, takže dál nevyzvíдалa. Ovčák Lucky u schodiště zaštěkal. „Samozřejmě že máš pravdu. Pletou se tady, vid?“

Kamil a Martin se zvedli, a tak mohli všichni tři psi vyběhnout do schodů se zářící paničkou v patách. „Kluci, nechcete kakao a bábovku?“

„Jen tu bábovku,“ rozhodl Kamil za oba.

„Tak si pro ni přijď. Já si vypiju kafe a ženu pryč.“

Martin se v duchu usmál, stejně jim ji přinese ona. Kamilova babička si zvykla, že tady rádi vysedávají. Kamil dokonce tvrdil, že ani nehudruje nad spoustou drobků a prázdnými plechovkami, které zde občas nechají. Paní Studená byla prostě pohodářka. „Je fakt skvělá.“

Kamil odložil kytaru a přikývl: „Jo, náš pilíř rodiny je fajn.“

„Hele, proč se potřebujeme na něco zeptat tvého táty?“

Kamil se praštil do čela: „Úplně jsem zapomněl. Martine, ten chlap s poštolkou mi říkal, ať pozdravuju tátu.“

„Cože?“

„Jo.“

Chvíli na sebe koukali. Normálně by si skákali do řeči. Když byli spolu, vždycky si měli o čem povídat. Dnes byli mnohem zamyšlenější. Jako teď.

Pak uslyšeli kroky. Paní Studená stála na konci schodiště s talířkem v ruce a naoko hudrovala, že si Kamila pošle pro smrt, a tak si zajistí, že tu bude hodně dlouho.

„Díky, babi.“ Kamil vyběhl schody a vzal si talířek. Opět se usadil vedle Martina a oba se s chutí pustili do mramorové bábovky. Martin to nevydržel a s plnou pusou se zeptal: „Ty myslíš, že tvůj táta o tomhle něco ví?“

„Podle toho, co říkal ten chlapík, to tak vypadá.“

„Kdo to byl?“

„Nevím. Arella a Ringeril se mi představili, ale on ne.“

„Ten chlapík s poštou se jmenuje Perun,“ zaznělo od dveří.

A rozhodně to nebyl hlas Kamilova otce, a ani Peruna.

Z myšlenek Artura

Už se mi to zase stalo, a já nevím, co mám dělat. Svěřit se někomu? Komu? Ségra by mě poslouchala na půl ucha a to, co by zaslechla, by považovala za blábol. Rodičům – ani nápad. Moje v nic nevěřící matka by mě poslala buď na vyšetření mozku, zda nemám nádor, anebo rovnou k psychiatrovi. Kámoše více zajímá, kolik volných esemesek ještě mají. Jedině moje babička je tak trochu ulitlá, takže by začala zkoumat, zda se občas dostanu do jiné dimenze, nebo mám zkušenost s mimozemskými civilizacemi. Ta je ale v lázních. Mám kolem sebe tolik lidí, a přesto jsem na tohle sám.

Artur stál před zanedbanou vilou. Zahrádka kolem něho byla plná bodláci a plevelu, z něhož občas vyčuhovaly kousky barevných hraček. Právě civěl na ruku panenky, které chyběl palec. Cítil se jako ta pitomá

hračka. Někdo tu je loutkář a on je loutka. Jako právě nyní – cítil jasné nutkání vstoupit do domu, i když on to nechtěl. Věděl však, jak to dopadne.

Vzdechl. Pohlédl na oprýskané domovní dveře. Učinil pár kroků a...

... chytil za kliku. Vstoupil do opuštěných prostor kdysi patrně honosného domu. Honosnost zmizela pod nánosy prachu. Oprýskané zdi, polámané kusy nábytku, sem tam pohozené věci a prázdnota do-
tvořily smutný obrázek konce jednoho z pražských domků.

Pak ale chmurné myšlenky ustoupily, protože přišla ona. Tmavovláška v černém sexy topu, upnutých džínsech roztrhaných na kolena a lodičkách na vysokém podpatku. Křiklavě červené rty harmonizovaly s její vášnivostí. Kráčela k němu pomalu jako plazící se had, který si je jistý svou kořistí.

Když k němu došla, políbila ho, zaryla mu nehty na zátylku a sametovým hlasem se zeptala: „Proč jdeš tak pozdě?“ Nečekala na odpověď, Artura napadlo, že se vlastně nezajímá o něho, ale o něco v něm. Nedalo se to popsat slovy. Kdykoliv se k němu přivinula jako nyní, cítil, jako by se okolo něho něco obtáčelo a bralo si něco z jeho myslí a nitra.

I když bylo v domě naprosté ticho, začali tančit ploužák. Artur zavřel oči a nechal se vést a hladit. Šeptala mu do ucha, on však nevnímal slova, on je prožíval. Náhle hlas utichl, a tak otevřel oči.

Zaječel!

Ve velkém střepe ležícím na podlaze uviděl záblesk. Nevybavil si, co to bylo. Šlo ale o něco, po čem se mu zvedl žaludek. Byl si naprosto jistý, že to bylo něco moc ošklivého.

Rozesmála se, její smích zněl cize. Šlo spíše o nepříjemné zvuky než o opravdový smích.

Odcházela. „Tak ahoj, těším se na příště.“

Nechápal, jak dorazil k tomuto domu. Nechápal, jak se dostal domů. Nechápal, proč právě leží v posteli a cítí se nesmírně vyčerpaný. Už se mu to opět stalo. Byl na to sám.

Zavřel oči a bylo mu absolutně jedno, zda je ještě někdy otevře.

Ze zápisů Společenství safírového srdce

Rytíř Veles – vládce z Nebeských výšin: v každé generaci se rodí ti, kteří umějí svými činy posunout svět vpřed. V každé generaci se narodí šlechtění bojovníci, kteří věnují své síly na ochranu druhých. Oč více společnost propaguje chování „to není moje věc“, o to více jsou cennější a zaslouží si pomoc nás z Nebeských výšin. Já, rytíř Veles, reprezentující sílu činu a ochranu všeho živého, budu vždy připraven být po boku těchto jedinců.

Kamil a Martin mlčky pozorovali muže v bílém rytířském plášti s kápí a zlatými šňůrkami. Pod ním byla vidět světlá tunika, zlatavý opasek, holínky a meč. Rytířovy světle hnědé krátké vlasy zdobila úzká zlatá čelenka se zářícím safírem uprostřed. Mladá tvář s nápadnými lícními kostmi, oříškově hnědýma očima a špičatějším nosem vyzařovala určitý druh rebelství a liščí vychytralosti.

„Dík za informaci,“ prohodil Kamil. Momentálně se ani nedivil, že se tu někdo takový objevil, a tak se prostě zeptal: „Kdo jsi ty?“

„Jestli můžu,“ nesměle se přihlásil Martin, „taky bych rád věděl, kdo je Perun, Morena, Arella... co jste zač?“

„A proč jsme dostali tohle srdíčko?“

„Otázky, otázky,“ vrčel rytíř a namířil si to k oběma klukům. Těsně před nimi se zastavil a sehnul se k nim. Oba se nahnuli